

РЕШЕНИЕ

№ 598

гр. София, 03.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 16.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **12956** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/ и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/. Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 345/25.10.2019 г., издаден от Директора на Басейнова дирекция "Източнобеломорски район", с който на жалбоподателя е установено публично държавно вземане за такса за водовземане от повърхностен воден обект по разрешително № 0658/27.11.2001 г., продължено с разрешително № 0658 от 25.08.2005г., продължено с решение № РР-1277 от 01.07.2011г. с нов № 31120032, за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. в размер на 13020лв. главница, и лихва за периода 16.02.2019г. – 25.10.2019г. в размер на 911,47лв.

В жалбата, подадена от юрк. П., са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради неспазване на установената форма – липса на мотиви; съществено нарушение на административнопроизводствените правила – неуведомяване на жалбоподателя за началото на административното производство, и недаване на възможност да участва в проверките и незапознаване с резултатите от тях; противоречие с материалноправните разпоредби – неизвършване на собствен мониторинг от страна на ответника и проверка на показанията на измервателните устройства, както и неотчитане на резултатите от извършения през годината контрол. В жалба от юрк. Д. се навеждат допълнителни основания за незаконосъобразност на

акта – неспазване на срока за издаване на АУПДВ по чл. 57, ал.1 от АПК и на срока за съобщаването му по чл. 61, ал.1 от АПК. Предметът на жалбите уточнен с молба от 19.12.2019г. Предвид изложеното жалбоподателят иска АУПДВ да бъде отменен като незаконосъобразен. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът - Директор на Басейнова дирекция „Източнореломорски район“, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществото на спора.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма] е било титуляр на Разрешително за водоземане от повърхностен воден обект № 0658/27.11.2001 г., изтекло на 27.11.2005г. Същото е подновено с разрешително № 0658 от 25.08.2005г. С решение № РР-1277 от 01.07.2011г. на директора на Басейнова дирекция „Източнореломорски район“ е изменен номера на разрешителното от № 0658 на № 31120032 и е продължено действието му до 27.11.2016г. След изтичане на този срок не е издадено ново разрешително, но фактически водоползването е продължило. Същото е видно от декларация по чл. 194б от ЗВ, подадена от дружеството на 16.04.2019г. за периода 01.01.-31.12.2018г., в която е посочена процесната такса за водоземане. Декларацията е подадена в коригиран вид на 03.05.2019г., видно от писмо на л. 36.

На 06.06.2019г. е извършена проверка от ответника във връзка с представената информация по декларацията, за което е съставен констативен протокол № ПВЗ-89. От него е видно, че таксата за иззетото водно количество от жалбоподателя за периода 01.01.-31.12.2018г. е изчислена съгласно чл. 11, ал. 1 и чл. 12, ал.1 от Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016 г., в сила от 01.01.2017г., по формула и е 13020лв.

С уведомително писмо изх. № ПО-02-384/11.06.2019 г., получено на 13.06.2019г., дружеството-жалбоподател е поканено да заплати доброволно дължимата такса съгласно чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ във вр. с чл. 182, ал. 2, т. 1, пр. първо от ДОПК. В определения 7 – дневен срок за заплащане на дължимата такса, посочен в Поканата за доброволно изпълнение и изтекъл на 20.06.2019 г. вкл., дължимата такса не била изплатена. Към поканата е приложен и посочения по-горе констативен протокол.

С писмо изх. № ПО-02-384 от 19.08.2019г., получено на 21.08.2019г., жалбоподателят е уведомен, че спрямо него започва процедура по принудително събиране на дължимата такса като му се дава възможност да се запознае със събраните доказателства и да изрази становище в 3-дневен срок. Жалбоподателят не се е възползвал от тази възможност.

С Акт за установяване на публично държавно вземане № 345/25.10.2019 г. на директора на Басейнова дирекция „Източнореломорски район“, е установено, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си чл. 194 от ЗВ да заплати дължимата такса за водоземане от повърхностни води на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, буква „а“ от ЗВ за периода 01.01. – 31.12.2018 г. в размер на 13020 лв., и лихва върху същата за периода от 16.02. до 25.10.2019г. Актът за установяване на публично държавно

вземане е връчен на жалбоподателя на 31.10.2019 г. Дружеството не се е възползвало от административния ред за оспорване на акта, като е подало жалба по съдебен ред на 06.11.2019г.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на оспорвания акт, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол и в рамките на преклузивния срок за обжалване. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от Директора на Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“, който съгласно разпоредбата на чл. 195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

При издаването на акта за установяване на публично държавно вземане са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗВ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на акта, адресатът, сумата, която се дължи, периодът за който е дължима, както и основаниято, на което е изчислена. Предвид специалните изискванията на чл. 195б, ал.2 ЗВ, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът като е отразена фактологията по издаването на акта, а именно: разрешително за водоземане от повърхностен воден обект, констативният протокол, в който са установени задълженията, поканата за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административно-производствени правила по ЗВ като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. Видно от съдържанието на акта е наличието на детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. В конкретния случай фактът на неплащане на таксата е установен с констативния акт, а и не се оспорва от жалбоподателя. За да бъде едно нарушение на процесуалните правила основание за отмяна на акта, то същото следва да бъде съществено такова. Нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатират в случая. Поради това, съдът намира, че при издаването на акта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени безспорно.

АУПДВ е издаден в съответствие с изискването, въведено с чл. 195б, ал.2 от ЗВ, съгласно който актът се съставя въз основа на писмени доказателства, поради това, че

са налице констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението: КП от 06.06.2019 г. (т.4 от цитираната разпоредба), както и покана до лицето за доброволно изпълнение от 11.06.2019 г. (т.3 от цитираната разпоредба).

Съгласно чл. 194б от ЗВ в редакцията към датата на възникване на задължението ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите. Задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари. В случая декларацията е подадена значително по-късно – през май 2019г., като към този момент вече е изтекъл срока за изпълнение на задължението по нея. В декларацията е посочено как е изчислено задължението, а именно по единичен размер на таксата по чл.12 от Тарифата, отнет годишен обем от 15 500 000 куб.м по измервателно устройство – рейка, и коефициент 0,7 при напояване. Ответникът е извършил проверка по декларацията в съответствие с чл. 194б, ал.3 от ЗВ, като видно от КП на л.20-21, размерът на таксата съответства с този в декларацията. Към 2019г. вече не съществува задължението по чл. 194б, ал.4 от ЗМ (изм.) ответникът да уведомява жалбоподателя, че таксата съответства на декларираната. Такова уведомяване се извършва само при несъответствия, каквито в случая не са установени. Поради това са неоснователни възраженията на жалбоподателя за неизпълнение на чл. 194б, ал.3 и 4 от ЗВ, тъй като процесният АУПДВ не е издаден поради установени несъответствия в размера на таксата, а на основание чл. 194б, ал.2 от ЗВ – за невнасяне на дължимата такса в срок. Всъщност между жалбоподателя и ответника не съществува спор относно действително изразходваното количество водни маси през 2018г., тъй като посоченото от жалбоподателя в декларацията и установеното от ответника в АУПДВ напълно си съответстват. По делото няма спор и че дружеството не е заплатило дължимата такса за процесния период. Правилно е определена и дължимата лихва, считано от 16.02.2019г. до датата на издаване на АУПДВ – 25.10.2019г.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона. Съдът намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София град, Второ отделение, 41 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 345/25.10.2019 г., издаден от Директора на Басейнова дирекция "Източнобеломорски район".

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от

съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: